

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/69/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612214227
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6612214227.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Mária Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočičkovej v právnej veci navrhovateľky: E. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., O. W. 2904/24, zast. splnomocnenou advokátskou kanceláriou: JUDr. Peter Rybár, s. r. o., 040 11 Košice, Ľudová 14, adresa pre doručovanie 040 01 Košice, Nerudová 14, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s. r. o, 811 09 Bratislava, so sídlom Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 600,- € s prísl., na odvolanie navrhovateľky zo dňa 10. 01. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/156/2012-43 zo dňa 20. 12. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľka nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh o zaplatenie 600,- € s prísl. zamietol, navrhovateľke uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 70,30 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak potom, čo vo veci samej mal za preukázané, že navrhovateľka si uplatnila právo na súde z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv, o ktorom rozhodol súd právoplatným rozsudkom č. k. 9C/50/2011-92, keď rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktoré obsahovalo neplatnú rozhodcovskú doložku zrušil a následne rozsudkom č. k. 9C/50/2011-134 rozhodol o neprijateľnosti dojednaných zmluvných podmienok a následnej bezúročnosti úveru a úveru bez poplatkov. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že navrhovateľka si úspešne uplatnila na súde svoje práva vychádzajúce jednak z právnej úpravy zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľských úverov, ako aj všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka. Potom v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. jej vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva týmto zákonom alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť jej ujmu. Subjektom, ktorého konanie bolo spôsobilé privodiť ujmu navrhovateľke, bolo nepochybne konanie odporcu, ktorý dojednal s navrhovateľkou zmluvu obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, na základe ktorej si uplatnil právo na zaplatenie sumy titulom takto uzavretej úverovej zmluvy v rozsahu vyššom, než podľa zákona veriteľovi náležalo. Keby si navrhovateľka nebola úspešne právo uplatnila návrhom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nepochybne by sa bol takýto rozsudok stal vykonateľným a navrhovateľka E. M. mohla kedykoľvek byť o plnenie v zmysle rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní zo strany veriteľa žiadaná. Z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy pre neprijateľné podmienky navrhovateľka bola povinná vrátiť úver bez úrokov a bez poplatku v sume 350,- €, to znamená, účastníci boli povinní si de facto vrátiť to, čo z takejto zmluvy si plnili. Pri určení primeranosti finančného zadosťučinenia však súd musel prihliadať nielen na porušenie práva navrhovateľky, ako osoby, ktorá úspešne uplatnila svoje právo, ktoré bolo porušené, ale bolo potrebné skúmať aj správanie sa takto poškodenej osoby. Navrhovateľka bola právoplatne odsúdená pre trestný čin úverového podvodu, ktorého sa dopustila pri uzatváraní úverovej zmluvy tým,

že uviedla nepravdivé údaje tak o svojom príjme, ako aj o svojich výdavkoch. Navrhovateľka teda taktiež nesie zavinenie na uzatvorení úverovej zmluvy, ktorá de facto od veriteľa tým, že tohto uviedla do omylu, finančné prostriedky získala. Navrhovateľka sa teda tak isto dopustila protiprávneho konania pri uzatváraní zmluvy vo vzťahu k veriteľovi (odporcovi), ktorého uviedla do omylu a trestným činom od neho získala majetkové plnenie. Za takéhoto stavu by preto priznanie primeraného zadosťučinenia, ktoré vzniklo porušením práva navrhovateľky bolo podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to uvádza § 3 OZ. Právo navrhovateľky na primerané finančné zadosťučinenie nemôže byť čiastočne založené na jej konaní, o ktorom bolo právoplatne súdom rozhodnuté, že bolo trestným činom. Z uvedených dôvodov súd návrh o primerané zadosťučinenie zamietol. Navyiac navrhovateľka nepreukázala, v čom má spočívať primerané zadosťučinenie.

O trovách konania rozhodol postupom podľa ust. § 142 ods. 1 OSP. V konaní úspešnému účastníkovi - odporcovi priznal náhradu trov prvostupňového konania. Odporcovi v dôsledku účasti na pojednávaní dňa 29. 11. 2012 vznikli hotové výdavky, ktoré spočívajú v náhrade cestovného použitím motorového vozidla v sume 27,- €, čo predstavuje náhradu cestovného použitím verejného hromadného prostriedku na trati Bratislava - Lučenec a späť, náhrada stravného v sume 9,30 € a náhrada za ubytovanie v sume 34,- €.

Proti rozsudku okresného súd podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľka. Namietala nesprávne právne posúdenie veci tak, ako to predpokladá ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v nesprávnej aplikácii ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov. Má za to, že z dikcie zákona vyplýva, že súd nerozhoduje o priznaní resp. nepriznaní tohto práva, ale že spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie, čo znamená, že súd môže maximálne upraviť výšku, resp. primeranosť požadovaného finančného zadosťučinenia, ale nie odmietnuť jeho priznanie. Navrhovateľke bol uložený trest a jej odsúdenie je v prejednávacom prípade irelevantné z dôvodu, že odporca porušil spotrebiteľské práva navrhovateľke neskorším konaním, konaním v čase, keď už bola navrhovateľka odsúdená. Konanie navrhovateľky pri uzatváraní zmluvy nemôže byť dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Nie je možné, aby bola navrhovateľka znovu sankcionovaná nepriznaním práva, ktoré je jej zákonom jednoznačne dané. Konanie odporcu (podanie návrhu na vydanie rozhodcovského rozsudku), ktorým došlo k porušeniu práv navrhovateľky nemá absolútne žiadnu súvislosť s trestným činom navrhovateľky, to je dané tým, že toto konanie nenadväzovalo na konanie navrhovateľky a nemalo s ním žiaden súvis. Odporca nemusel a nemal postupovať v rozpore so zákonom pri uplatňovaní si svojich práv z predmetnej úverovej zmluvy. Odporca v čase svojho protiprávneho konania vedel, že koná v rozpore so zákonom (známe mu z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky v rovnakých prípadoch), no napriek tomu postupoval na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žiadala návrhu vyhovieť a priznať náhradu trov prvostupňového a druhostupňového konania, trovy druhostupňového konania v sume 82,02 €.

Odporca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že okresný súd správne zistil skutkový stav veci, aplikoval príslušné právne normy a ich obsah na daný zistený skutkový stav správne interpretoval. Súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia musí zohľadniť nielen úspešnosť toho-ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Nie je teda vylúčené, aby súd po zvážení všetkých okolností aj napriek úspechu v konaní odmietol požadované finančné zadosťučinenie priznať. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so skutkovým stavom veci, pri rozhodovaní prihliadol na nie zanedbateľnú skutočnosť, a to právoplatné odsúdenie navrhovateľky pre trestný čin úverového podvodu. Odporca má za to, že poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov nie je namieste. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy v prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak, teda, neprichádza do úvahy uvedenie vecí do pôvodného stavu, prípadne zrušenie rozhodnutia. Odporca je toho názoru, že zrušenie rozhodcovského rozsudku predstavuje už dostatočnú satisfakciu a ochranu práva navrhovateľky. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Nemožno teda hovoriť ani o opätovnom sankcionovaní navrhovateľky tým, že jej finančné zadosťučinenie nebolo priznané. Je otáznou, či je právne prípustné priznať právnu ochranu tomu, kto sám právo porušuje. K uzavretiu úverových zmlúv, v ktorých navrhovateľka uviedla odporcu do omylu a dopustila sa tak protiprávneho konania, došlo

oveľa skôr, ako k samotnému odsúdeniu navrhovateľky. K uzavretiu zmluvy o úvere došlo dňa 01. 12. 2009 a navrhovateľka bola právoplatne odsúdená 18. 04. 2011. Konanie navrhovateľky je potom potrebné považovať za okolnosť, ktorá tvorí prekážku priznania požadovaného nároku. V prípade, ak by navrhovateľka nebola odporcu uviedla do omylu, nikdy by nebolo prišlo k uzavretiu akejkoľvek zmluvy s navrhovateľkou ako jednou zo zmluvných strán. Cieľom odporcu ako podnikateľa je dosahovanie zisku, a teda je vylúčené, že za iných okolností by do zmluvného vzťahu s navrhovateľkou vstúpil. Navrhovateľka v konaní nepreukázala, v čom má primerané finančné zadosťučinenie spočívať. Neuniesla dôkazné bremeno, ktoré zahŕňa nielen povinnosť tvrdenia ale aj dôkaznú povinnosť. Nepreukázala odôvodnenosť samotného uplatňovaného nároku ani jeho požadovanú výšku. Nemajetkový nárok nemožno vyčíslieť s odkazom na majetkový nárok. Žiadal rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec v medziach daných ust. § 212 ods. 1 OSP prejednal a rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p potvrdil z týchto dôvodov.

Okresný súd rozhodol o návrhu na základe vykonaného dokazovania (§ 153 ods. 1 OSP), v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, tento správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd správne zistil skutkový stav veci, z ktorého mal nepochybne preukázané, že navrhovateľka a odporca uzavreli dňa 01. 12. 2009 zmluvu o úvere, podľa ktorej odporca ako veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi (navrhovateľke) úver v sume 350,- € a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok v sume 650,- € v pravidelných mesačných splátkach po 65,- € mesačne (č. I. 3 spisu). Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ktorá je definovaná v ust. § 52 OZ tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Okresný súd v Lučenci rozsudkom č. k. 9C/50/2011-85 zo dňa 23. 06. 2011 zrušil rozsudok stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761 zo dňa 27. 10. 2010 sp. zn. SR 10246/10. V dôsledku podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 16Co/255/2011-109 zo dňa 08. 09. 2011. Okresný súd Lučenec rozsudkom č. k. 9C/50/2011-134 zo dňa 26. 01. 2012 uložil E. M. (v konaní žalovanej) povinnosť zaplatiť nebankovému subjektu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., sumu 270,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti návrh zamietol. V dôsledku podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 16Co/80/2012-169 zo dňa 10. 05. 2012.

Rozsudkom okresného súdu Lučenec č. k. 2T/30/2011-221 zo dňa 31. 03. 2011 bola E. M. (v konaní obžalovaná) uznaná za vinnú, že vylákala od iného úver tým, že ho uviedla do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru, a tak mu spôsobila malú škodu, tým spáchala prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 TZ, za to bola odsúdená podľa § 222 ods. 1 TZ na trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, podľa § 49 ods. 1 písm. a) TZ súd obžalovanej výkon trestu podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 TZ jej určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Okresný súd tak rozhodol potom, čo mal v konaní preukázané, že obžalovaná E. M. prostredníctvom mandátára požiadala spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava o poskytnutie úveru v sume 350,- €, do žiadosti o úvere uviedla sumu svojho príjmu a príjmu svojej dcéry S. M., z ktorou bývala v spoločnej domácnosti, v celkovej sume 359,- €, sumu výdavkov v sume 167,- € pozostávajúcu z nákladov na bývanie v sume 85,- € a splátky úveru pre spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava v sume 82,- €, čo sa však nezakladalo na pravde, pretože v tom čase bola obvinená povinná uhrádzať pravidelné mesačné splátky voči iným veriteľským spoločnostiam v celkovej sume 326,48 € a jej dcéra S. M. splátky voči iným veriteľským

spoločnostiam v celkovej sume 456,11 €, a súčasne mala S. M. aj dlh voči inej veriteľskej spoločnosti v sume 4 792,46 €. Na podklade obvinenou uvedených údajov bola jej žiadosť schválená, veriteľ uzavrel s obvinenou ako dlžníčkou zmluvu o úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru jej osobe v sume 350,- €, súčasne túto sumu prevzala a zaviazala sa, že ho spolu s príslušným poplatkom uhradí v 10 mesačných splátkach po 65,- € počnúc dňom 26. 12. 2009. Splátky pravidelne neuhrádzala, čím spôsobila spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava škodu v sume 450,- €. Súd konanie obžalovanej právne kvalifikoval ako prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 TZ, pretože vylákala od iného úver tým, že ho uviedla do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a splácanie úveru, a tak mu spôsobila malú škodu. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňa 18. 04. 2011 (č. I. 24 - 25 spisu).

Správne potom okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vzal do úvahy uvedenú skutočnosť a uviedol, že pri určení primeranosti finančného zadosťučinenia súd musí prihliadať nielen na porušenie práva navrhovateľky, ako osoby, ktorá úspešne uplatnila svoje právo, ktoré bolo porušené, ale je potrebné skúmať aj správanie sa takto poškodenej osoby. Navrhovateľka teda nesie zavinenie na uzatvorení úverovej zmluvy, ktorá de facto od veriteľa, tým, že ho uviedla do omylu, tieto finančné prostriedky získala. Navrhovateľka sa teda takisto dopustila protiprávneho konania pri uzatváraní zmluvy vo vzťahu k veriteľovi (odporcovi), ktorého uviedla do omylu a trestným činom od neho získala majetkové plnenie. Za takéhoto stavu by preto priznanie primeraného zadosťučinenia, ktoré vzniklo porušením práva navrhovateľky bolo podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi tak, ako to uvádza ust. § 3 OZ. Právo navrhovateľky na primerané finančné zadosťučinenie nemôže byť čiastočne založené na jej konaní, o ktorom bolo súdom rozhodnuté, že bolo trestným činom. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Na zvýraznenie správnosti odvolací súd dodáva.

Inštitút dobrých mravov je jednou z najstarších zásad súkromného práva.

Konanie navrhovateľky, ktorým spáchala prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 TZ a za ktorý bola odsúdená na trest odňatia slobody a ktorého sa navrhovateľka dopustila vo vzťahu k odporcovi, znamená, že správanie sa navrhovateľky sa dostalo do rozporu so všeobecne uznávaným názorom, ktorý vo vzťahu medzi ľuďmi určuje, aký má byť obsah dobrých mravov. Za dobré mravy treba považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Ide teda o súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je veľakrát zabezpečené aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Dobré mravy sú totiž meradlom hodnotenia konkrétnej situácie, odpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti. V tejto súvislosti (teda s ust. § 3 ods. 1 OZ) je potrebné zdôrazniť existenciu subjektívneho práva alebo jeho opak, to znamená existenciu povinností. Ust. § 3 ods. 1 OZ sa netýka existencie alebo neexistencie subjektívneho práva ale len jeho výkonu. Keby nešlo o výkon práva alebo povinností, nebolo by možné uvažovať o použití ust. § 3 ods. 1 OZ. Zákazom výkonu sa zakladá oprávnenie toho, kto bol výkonom práva alebo povinnosti dotknutý. Ide o právnu možnosť a vynúiteľnosť právnou cestou zabezpečiť, aby takýmto zakázaným spôsobom nebol výkon práva alebo povinnosti realizovaný. Takto chápaný význam ust. § 3 ods. 1 OZ umožňuje súdu ako autorizovanému orgánu, aby zasiahol do výkonu práv či povinností, ak zistí, že odporuje dobrým mravom. Zmyslom zásahu je dosiahnuť taký stav vo výkone práv a povinností, aby boli v súlade s dobrými mravmi. Tým je limitovaná forma zásahu, jeho obsah tak, aby aplikujúci subjekt svojím rozhodnutím nevytvoril stav, ktorý by odporoval dobrým mravom. Pri interpretácii ust. § 3 ods. 1 OZ sa nemožno uspokojiť len s tým, aby išlo o zákaz určitého výkonu. Výklad tohto ustanovenia „výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi“ znamená, že je v ňom zahrnutý nielen zákaz výkonu, ale tiež regulácia ďalšieho výkonu. Výkon práva, uskutočňovaný pod ochranou právneho poriadku, pojmovovo vylučuje protiprávnosť, a tým i uloženie sankcie. Na ten účel sa potom možno dovolať ochrany subjektívneho občianskeho práva na orgáne, ktorý je na to povolaný (najmä na súde), len za splnenia určitých podmienok, ku ktorým patrí i všeobecná podmienka zákazu výkonu subjektívneho práva takým spôsobom, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi. Súd zisťuje, či sa výkon práva prieči dobrým mravom v danom čase a na danom mieste podľa objektívneho kritéria, nezávisle na vedomí a vóli toho, kto právo vykonáva. Dobré mravy

sú meradlom hodnotenia konkrétnej situácie, odpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti. Úvaha súdu o tom, či výkon práv a povinností je v rozpore s dobrými mravmi, musí byť podložená konkrétnymi zisteniami v konaní. V súdnej veci bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľka bola odsúdená za trestný čin prečinu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 Trestného zákona. Trestný súd konanie navrhovateľky (v trestnom konaní obžalovanej) právne kvalifikoval ako prečin úverového podvodu, pretože táto vylákala od iného (spoločnosť POHOTOVOSŤ, s. r. o., v súdnej veci odporca) úver tým, že ho uviedla do omylu v otázke splnenia na poskytnutie a splácanie úveru a tak mu spôsobila malú škodu. Potom nebolo možné navrhovateľke v konaní o zaplatenie 600,- € a prísl. poskytnúť právnu ochranu, pretože táto konala v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľka uviedla odporcu do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie a na splácanie úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere, teda konala protiprávne už pri uzatváraní zmluvy. V prípade, ak by nebola takto konala, teda ak by bola pravdivo opísala všetky potrebné skutočnosti na splnenie podmienok na poskytnutie úveru a jeho splácanie, odporca by bol vyvinul ako dodávateľ náležitú opatrosť pri poskytnutí úveru.

Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 OSP, a to účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca mal vo veci úspech, žiadal priznať náhradu trov konania, tieto vyčíslil (§ 151 ods. 1 OSP). Aj v tejto časti okresný súd dostatočne a riadne odôvodnil svoje rozhodnutie. Uviedol, za ktoré úkony právnej služby priznal odporcovi náhradu trov konania a v akej sume. V tomto smere ale odvolateľka v rámci podaného odvolania neuviedla žiadne dôvody, v čom vidí prípadne nesprávnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu a čoho sa domáha. Rozsah preskúmacieho práva (aj povinnosti) odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa a tiež dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 205 a 205a OSP. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na princíp takzvanej „rovnosti zbraní“.

Odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd nepriznal v odvolacom konaní navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania, pretože táto nemala úspech.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.